

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre **ESPANYA** pessetas 1'50
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

PREVINGUTS.

ASI no passa dia sense que un ó altre periódich s' haja de veure las caras ab los tribunals de justicia.

De lladres, d' assessins, de seqüestradors, de criminals de totes midas y calanyas son molts los que s' escapan; de periodistas ni un.

Fá poch temps que un pobre escriptor, que havia lo-grat escapulirse, anava á passar la frontera, quan van aixamparlo, enviantlo á Madrit en companyia de una pareja. L' infelis estava condemnat á vint anys de presi-ri. Criminals depravats hi ha que matan al seu pare y 'n surten més barato.

Y no obstant, escolléu al ministre de Gracia y Jus-ticia y 'us dirá que las instituciones, la religió, la fami-

lia y la moral no están encare prou garantidas contra 'ls abusos de la premsa.

Y á fi y efecte de garantirlas, y sense encomenarse á Déu, ni á n' en Sagasta, agafa 'l Códich penal, y esti-sorada d' aquí, modificació d' allá, retall á la dreta y enredo á l' esquerra, prepara la gran trenyina en que 'ls pobres periodistas hi han de caure com á moscas.

***

Mirin la cosa pel cantó que vulguin, resulta que la reforma del Códich penal, no s' emprén per corretjir cap dels abusos qu' en progressió creixent van conver-tint á la pobra Espanya en un *presidio suelto*, per va-lerme de la pintoresca frasse del general O'Donnell; sinó unicament per reprimir los suposats excessos de la premsa.

Aixis molts empleats podrán servirse del empleo que desempeñan, per pescar gangas y despullar impune-ment al pobre que té la desgracia de veures obligat á freqüentar una oficina.

Molts individus que manejan fondos del Estat, po-drán evaporarse ab los quartos, sempre que tingan ocasió per ferho.

Alguns pensionatjes polítichs de influencia podrán protejir descaradament als seqüestradors, á cambi de tenirlos al seu servey en épocas electorals.

Los gobernadores civiles poch escrupulosos y ab fam d' enriqueirse depressa, podrán ferse un sobre-sou im-portant, transigint ab taüls y jugadores y fomentant la prostitució.

Certs *Condes* tronats podrán vendre 'ls secrets d' Es-tat al extranger sempre que tingan necessitat de dos ó tres mil duros.

De tant en tant podrán adjudicarse al que sá-piga recompensarho, concessions ruinosas, en detriment dels interessos del país.

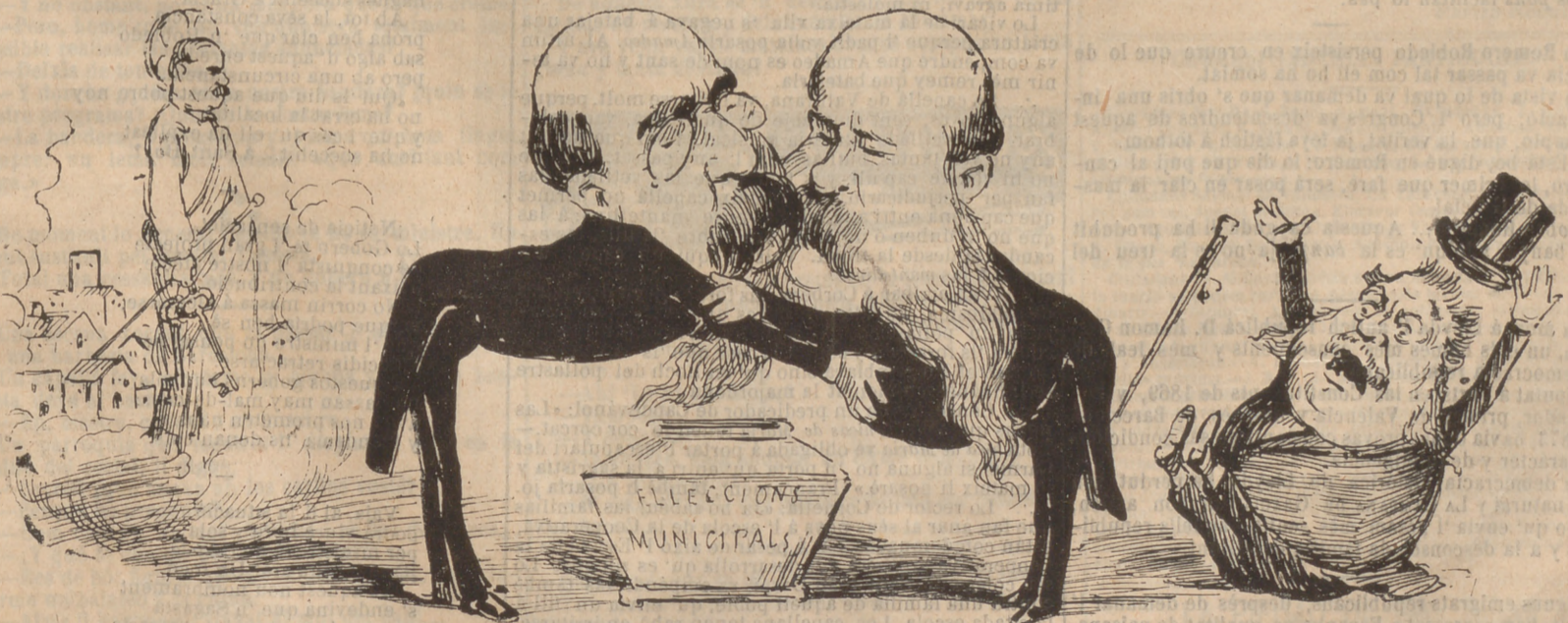
Homes de figura de totes las fraccions polítichs po-drán aceptar cárrechs retribuïts en los Concells de administració dels ferro-carrils, per servir de pantalla á tots los abusos y excessos de las companyias.

En materias electorals serán permesas totes las in-iquitats, tots los escándols, sempre que redundin en benefici del poder.

Los ministros que hajan contret un compromís em-penyant sa paraula honrada, podrán faltarhi desca-radament.

De dalt á baix, desde la cúspide á la base de l' Ad-ministració pública podrá anarse extenent la lepra de la immoralitat, del abús y del desórdre... D' aquests excessos, d' aquests verdaders delictes no se 'n recorda ningú, y molt menos lo ministre que ha prés al seu cá-rrrech la reforma del Códich penal, en sentit restrictiu,

L' ABRASSADA ELECTORAL. (Jo ja sè qui hi pendrà mal.)

—Perdoni aquell arrebato...
—Tot s' olvida en un moment...
—Fora embrassos... fora fato...
En Fontrodona cayent:
—Está vist, jo pago 'l pato.

al únich y exclusiu objecte d'amparar las institucions, la religió, la moral y la familia contra 'ls abusos de la premsa.

¡La premsa! Veus aquí la culpable. ¡Lo periodista! Aquí tenu al únich criminal digne de càstich.

Y no obstant, la premsa es un mirall de l'opinió. La premsa de mal gènere no exerceix la més mínima influencia: es un mirall entelat del qual acaba per no servir-se'n ningú. En cambi la premsa que reflexa ab fidelitat las imatges que se li posan al davant, es un element de moralitat, de progrés y de justícia.

Y precisament per aixó pretenen castigarla... ¡Son tant lletjas las imatges que reflexa... pero no 'n té la culpa 'l mirall, sinó las mateixas imatjes.

Lo Sr. Alonso Martinez, devanantse 'l cervell per reprimir a la premsa, 'm fá 'l mateix efecte de aquells poblets atrassats, fanàtics é ignorants, qu' en temps d' epidemia, empaytan als metjes á cops de pedra.

Cohibir a la premsa equival á fomentar la inmoralitat, com perseguir als metjes equival á fomentar l' epidemia.

Una premsa hipócrita será sempre sintoma infalible de un poble débil; una premsa rastrea correspon únicaament á un poble imbécil.

No olvidin aquestas reflexions, ni 'l Sr. Alonso Martinez, ni 'l Sr. Montero Rios, qu' en aquestes moments buscan afanyosos la manera de sortir del mal pas en que s' ha empenyat lo partit fusionista.

¡Bona fora que aquest en lloch de complir la més petita de las promesas fetas, emplehes ara tota la seva activitat en destruir d' arrel la llibertat d' escriure!

Si las institucions necessitan de vosaltres una proba de fervor dinástich, creyéume fusionistas, feu qualsevol sacrifici; pero absteniuvos de tocar á la premsa. La premsa es una válvula de seguretat. No siguéu imprudents: no provoquéu una gran explosió.

P. K.

A administració del Congrés, pintada pel diputat Sr. Pedregal.

«Com individuo de la comissió interior, declaro que 'l déficit es considerable, y conve que sápigam tots los diputats qu' en lo Congrés no 's porta cap llibre de verdadera contabilitat, ni hi ha cap intervenció, ni s' ompla la més petita formalitat.»

¡Quan aixís procedeixen los pares de la patria, escollin, qué farán los fills?

Lo diputat Sr. Pons y Montells ja ha donat lo brinco. Desde las filas de 'n Sagasta se 'n ha anat á las de 'n Romero Robledo y Lopez Dominguez.

¡No hi ha ningú que 'l segueixi? Per a ve'n ningú; pero no 's pensin, quan la cosa 's posi una mica lletja...

Per aquestes cassos res tant útil com los pons. Los pons facilitan lo pas.

En Romero Robledo persisteix en creure que lo de Gracia va passar tal com ell ho ha somiat.

En vista de lo qual va demanar que s' obris una informació; pero 'l Congrés va desentendre de aquest assumpto, que, la veritat, ja feya fástich á tothom.

—Está bé, digué en Romero: lo dia que puji al candeler, lo primer que faré, será posar en clar la mascarada de Gracia!

¡Pobre Romeró!... Aquesta cayguda li ha produhit una banya, y lo qu' es la banya ja no se la tréu del cap.

Ha mort á Lleyda l' antich republicá D. Ramon Castejón, un dels homes més consegüents y més leals de la democracia republicana.

Diputat á Corts en las Constituyents de 1869, y gobernador, primer de Valencia y després de Barcelona en 1873, havia donat provas constants de sas condicions de carácter y de inteligencia.

La democracia histórica de Lleyda ha perdut son jefe natural y LA CAMPANA DE GRACIA un bon amich, per lo qu' envia 'l pésam més sentit á aquells republicans y á la desconsolada familia del difunt.

Alguns emigrats republicans, després de demanar l' indult, han regressat a Espanya en qualitat de paisans. ¡Bén vinguts sigan!

Aixó sembla indicar que 'n Ruiz Zorrilla seguirá 'l mateix camí, convensut de que si son molts los seus partidaris que proclaman la necessitat de la revolució, son molt poch los que quan ve 'l cas li prestan l' ajuda que, per aquestas cosas, se necessita.

«Obras son amores y no buenas razones.»

Que vinga D. Manuel. Lo dia qu' entri á Espanya jo 'n tindrè una gran alegría, y reconeixeré que ha fet tot lo humanament possible per alcansar lo triunfo de la causa republicana.

Pero quedan encare molts camins que recorre, y no hi ha dupte que 'l dia que 'l partit republicá 'ls empenya, unit y compacte... aquell dia 'l triunfo es segur.

Fransa ha eregit una estátua al eminent republicá Lluís Blanc.

Lo ministre Lockroy, al honrar ab un eloqüent discurs la memoria de aquest gran home, va tenir un rasgo felis exclamant:

«En nom del govern saludo al defensor dels condemnats del infern social, al que 's deya jefe de aqueix gran y lamentable partit de la miseria, al que exclamava: «Tenim un ministeri de la guerra; pero 'ns falta un ministeri de la pau, un ministeri del treball y del progrés.»

Aquesta frase retrata al esforsat defensor de la causa del poble.

A Cortos (Soria) ha mort un home.

—¡Y aixó que té de particular?

—Es que aquest pobre home era llicenciat de Cuba.

—Ah si... ¡Y qué?

—Y 'l govern li devia sis mil rals de atrassos.

—Oh, n' hi ha tants que 's troban en lo mateix cas...

—Si; pero aquest infelis tenint un credit de sis mil rals contra 'l govern, guanyats ab la sanch de las sévas venas, ha mort... de fam.

—Pitjor per ell... Si en lloch de ferse soldat de Cuba, s' hagués fet cabecilla carlista, á horas d' ara tal vegada sería oficial, ó menjaria la sopa boba en un recó d' oficina.

Podrán dir los monárquichs que 'ls republicans som ilegals: pero es un fet y jo 'n responch, qu' en certs estanchs de Barcelona, venen una classe de tabacos de Canarias—per cert molt sabrosos—titulats republicans.

Un govern monárquich, venent republicans pels estanchs... ¡qué tal? ¡qué 'ls sembla?

Podrán ser tan ilegals com vulgan; pero consti que quan nos cremem no 'ns apaguem y fem un cendra molt blanca.

Després de tot lo govern no podrá negar que ab los republicans hi fa 'l gran negoci del sigle.

Ven republicans de tabaco y compra republicans de pega.

Com per exemple en Martos, en Montero Rios... etcétera, etc.

CARTAS DE FORA.—A últims de febrer á un vehi de Vilafranca un home va atacarlo, causantli una ferida al cap. Mentres lo ferit se trobava al Hospital, l' arcaide de Figueras va demanar informes sobre aquell succés, y 'l de Vilafranca va respondre que tot havia sigut efecte de las begudas alcohólicas, sent aixís que 'l ferit passa per persona ben reputada. No es estranya la conducta del ex-demagogo, avuy alcalde de Vilafranca. Ja se sab que aixís com los seus amichs tenen carta blanca per tot, als seus adversaris no se 'ls escatima agravi, ni molestia.

Lo vicari de la mateixa vila 's negava á batejar una criatura porque 'l padri volia posarli Amadeo. Al últim va comprendre que Amadeo es nom de sant y no va tenir més remey que batejarla.

Lo capellá de Vallirana, va irritarse molt, porque alguns joves, sent diumenje de quaresma, van celebrar una vetllada literaria-musical. Com que aquest any no ven tantas butllas com l' any passat, está que no hi véu de cap ull, y 's figura que las vetlladas las fan per perjudicarlo.—Lo mateix capellá no permet que cap dona entri á la iglesia sense mantellina: á las que no 'n duhen ó no la portan sobre 'ls ulls, las escandalisa desde la trona. Vels'hi aquí un capellá aficionat á las mantellinas.

Van arribar á Corbera uns forasters en divendres de quaresma, y á falta de altres queviures, van menjar-se un pollastre... ¡Han vist al rector enfutismat contra 'ls forasters y contra la casa que 'ls va vendre 'l pollastre? No semblava sino qu' en lloch del pollastre se li haguessen menjat la majordona.

Conceptes de un predicador de Capdevánol: «Las noyas que no son hicas de Maria tenen lo cor corcat.—Tota hica de Maria vé obligada á portar l' escapulari del Carne: si alguna no 'n porta qu' entri á la sagristia y jo mateix li posaré.» Francament, també li posaría jo.

Lo rector de Cornellá: «Ja ho sabéu: las familias que fan anar al seus noys á l' escola de la Cooperativa, están condemnadas.» Y á pesar de aixó l' Escola de la Cooperativa prospera y 's desarrolla qu' es un gust. Lo seu colega de Sant Joan Despi, va empéndrelas també contra una familia de aquell poble, qu' envia un fill á la citada escola. Los capellans tenen rahò en irritarse; qui pert 'l seu, pert 'l seny.

En un compartiment de vagó del carril de Sant Joan, algunas personas parlavan alegrement, quan per darrera senten un «éu, qu' exclama:—«Ja fa massa estona qu' estich escoltant malas paraulas y se 'm acaba la paciència.» Qui aixís parlava era un capellá, 'l qual afegí que representava al mateix Déu y que 'l portava

á sobre.—«Home, ensenyinse'l» digué un passatjer. Y 'l capellá trayente un ganivet digué:—«Aquí 'l tenu.» Y parlá d' enviarlos al cementiri, anyadint que si no 'n tentia prou ab lo ganivet, guardava un tiro de revolver per cada ún. Los passatjers callaren; pero al arribar á la estació, delataren l' escandol á una parella de civils y aquell ministre de Déu fou desarmat. Sembla que 'l jusgat de Granollers ha pres cartas en l' assumpto.

BOMBOLLAS.

L' assumpto de la fatxada que 's projecta da á la Seu, segons las senyas, se véu que té una cosa encallada.

Molts passos, molt 'na y venir y molta conversació; pero 'l qu' es la solució, per ara no vol sortir.

¡Será que 'n Girona esborra los seus plans piramidals y torna á guardarse 'ls rals per dirnos:—Ho deixo corre?—

Diu que á la Tesorería, al cambiarse 'ls duros vells, hi ha disgustos y tropells y xibarris cada dia.

Y 's comprenen los apuros, porque 'ls empleats aixerits pagan ab papers.. escrits en lloch de pagá ab bons duros.

Resultat, que 'ls desgraciats que cobran aixís, després si se 'ls mullan los papés, tenen los papers... mullats.

En varios pobles, cumplint la ley, las pessas de dos poquet-á-poquet s' han fos ó s' han anat recullint.

Pero ara lo garrafal es que no 's troban en lloch ni quartos vells, ni tampoch calderilla decimal.

En aquesta gran nació tot va aixís: los governs fan las lleys, després las desfan... y endavant la professó.

¡Y alló de la exposició?

¡Cóm va? ¡en quin estat se troba?

¡s' aproba 'l plan? ¡no s' aproba?

¡hi haurá, per fi, subvenció?

L' un dia 'ns diuhen que si,

l' altre 'ns diuhen que potsé;

de modo que ja no sé

demá lo que deurán dí.

Y tal com va la qüestió,

sumant las dificultats,

crech qu' estém molt exposats

á no tení exposició.

Lo Pollo ha tingut desgracia y 'l Congrés no ha volgut creure que alló, que ningú va veure, hagués succehit á Gracia.

Ab tot, la seva constancia proba ben clar que 'n Robledo sab algo d' aquest enredo; pero ab una circumstancia.

¡Quí 'ls diu que aquest pobre noy no ha errat la localitat, y que 'l cas qu' ell ha explicat no ha succehit... á Sant Boy?

¡Noticia de sensació!

Lo Govern té 'l gran projecte de conquistá 'l nostre afecte, baixant la contribució.

No corrin massa á alegrarse, porque podria ben sé que 'l ministre ho pensés bé y decidís retractarse.

Aquestos governs bunyols no passen may mal-de-caps: avuy nos prometen naps y l' endemá 'ns donan cols.

Vaja, al fi la situació

podrá viure libre y sola:

per ministre té 'n Sagasta

¡Qué li falta ara? Un fogó.

Ab aquest nou nombrament s' endevina que 'n Sagasta no pert lo temps ni 'l malgasta, com diu per 'quí molta gent.

Si li vé un apuro gros, tenint un ministre aixís ¡qué ha de fèr agafá 'l pais... y menjársel ab arrós.

C. GUMÀ:

Uè fan las campanas que no repican?
Los fusionistas barcelonins s' han reconciliat. Tot alló que 's deyan de que si 'ls uns eran aixó y 'ls altres alló, ha sigut pura bremeta. La veritat es que aquí no hi ha arcalde més maco, ni més digne, ni més sabi que D. Francisco, ni tinents d' arcalde possibles, sino 'ls antichs dissidents.

—Ep, noy, posa a assola al foch y fès arròs per tothom.

L' acte de reconciliació s' ha celebrat á Madrid, entre D. Francisco y D. Teodoro.

—Te-adorol deya D. Francisco de Paula abressant al Director general de Beneficencia y Sanitat.

—Amigos hasta la muerte! responia ab efusió, D. Teodoro.

Y á n' en Pere Casas li queyan unas llágrimas que fins va estovárseli l' enmidonat de la petxera.

A D. Ignaci, las calsas no li arriban als jonolls.

Y ara diu ab véu molt trista
—Senyors, visquéu y vejém.
Y 'ls del partit fusionista diuhen:—Visquéu y menjém.

Ha mort lo Pare Beck, jeneral dels jesuitas.

—¡Pobres jesuitas!
—Y aixó ¿per qué?
—Perque han perdut lo *beck*.
—Si, es veritat; han perdut lo *beck*; pero 'ls quedan las unglas.

En Sagasta está tip de dir que caurá del costat de l llibertat.

En materia de caure ho crech molt bè, perque la llibertat t'è bons matalassos. Pero en materia d' aguantarse, no pot ferhi més, en Sagasta 's decanta sempre del costat de la reacció.

Será perque la reacció t'è molt bonas poltronas.

En Martinez Campos está encarregat de vigilarlo y prevenirli que no 's descantelli y D. Práxedes deixa portarse com un moltonet.

L' héroe de Sagunto ademés s' encarrega de proporcionarli ministros de la Guerra. Y á fé que son ministros de la Guerra de noms y de fets.

Entran al ministeri y 's promou desseguida un conflicte: alguns ministros, considerant que 'l carro vá pèl pedregal tractan de dimitir. L' ingerencia contínua del general del lloron los molesta y 'ls fastidia. Resultat: un gran disgust.

—Ministres reaccionaris trabant los impulsos de un govern liberal ... aixó no pot anar D. Práxedes.

—Y no obstant, no hi ha més cera que la que crema.

—Pero, home ¿qué no veu que será totalment impossible realisar las promesas anunciadas?

—Deixis de tonterias.

—Y donchs ¿quina es la nostra bandera? ¿quin es lo nostre programa? ¿Quin es lo nostre lema?

—La bandera, 'l programa y 'l lema qu' hem tingut sempre: un lema molt senzill: «que duri tant com puga.»

De moment lo general Castillo ja no es ministre. Ha sigut substituït pel general Cassola.

Total una cessantia més, y un govern á la cassola.

Una escena xocant que va passar l' altra senmana en una barberia de Barcelona.

Un capellá feya afeytarse la corona y ab tó de brometa deya al barber:

—Ep, mestre, cuydado ab lo sabre.

Un parroquiá que mentres l' afeytavan seya en la cadira del costat, li diguè:

—Escollit ¿qué anava ab los carlins vosté?

—Perqué ho preguntat?

—Com veig qu' es tant aficionat á parlar de sabres...

—Y qué t'è que dir vosté del carlins?

—Res de bó: figuris que á l' última guerra, van clavar-me un balasso á la cuixa.

—Aixis li háguessen clavat al mij del cap!...

Sentir aixó y alsarse 'l parroquiá, mentres lo capellá feya 'l mateix, va ser tot hù.

Y ja 'ls tenen agarbonats y á cap-girells, lo capellá ab mitja corona feta y 'l paisá ab una galta afeytada y l' altra plena de sabó.

Las personas que allí 's trobavan van descompartir-los, y l' amo de la barberia, quadrantse, exclamá:

—Pel bon nom del establiment que acaban de comprometre, ó bè 's donan las mans, en senyal de pau, ó no acabo de afeytarlos.

Los dos rivals, en la impossibilitat de sortir al carrer, afeytats á mitjas, no van tenir més remey que donarse las mans.

Ab motiu del anell regalat al Papa pèl Sultan de Turquia, deya un voltería:

—Qui sab si ara Lleó XIII enviará la benedició papal al gran turch y á tota la seva familia.

—A la seva familia?

—Home, si al seu harem.

Dimars va rebres un telégrama de Madrid que deya aixis:

«El Sr. Romero Robledo está indispuesto.»

Clarament varem presentirho nosaltres, la senmana pasada en lo lema posat al peu del grabat de la primera plana: «Lo pobre Carnestoltas.... s' acaba de morir.»

Y no 's necessita ser un Cumberland per endavinar la malaltia que l' afecta.

T'è una *ninotitis* aguda. Van ferli menjá un ninot y no ha pogut pahirlo.

Lo metje li ha receptat uns banys; pero ell de cap manera: bèn clarament ho diu:

—Ni banys, ni *banyas*.

En Leon y Castillo sempre que pren la paraula en lo Congrés crida, brama y manoteja, com si encare estés en l' oposició.

Pero entre 'l diputat de oposició y 'l ministre hi ha la mateixa diferencia, qu' entre 'l lleó famélich y 'l lleó fart.

Los brams del lleó famélich imposan; las contorsions del lleó fart fan riure.

Un ascens, una infracció y un epigrama.

Lo brigadier de marina senyor Hontoria ha sigut agraciad ab l' empleo de mariscal. Aixó es l' ascens.

Segons la lley, en l' infanteria de marina no hi pot haver més que un mariscal, y ara n' hi haurá un parell. Aixó es la infracció.

Y ara vè l' epigrama.

¿No saben per qué 'l govern ha premiat á aquest senyó?

Pues bueno, senzillament perque ha inventat un canó.

Es á dir, una máquina de fer desgracias en gran escala.

Estadística curiosa.

Per cada 1000 soldats t'è Espanya 27 jefes, 38 capitans y 85 subalterns. Italia per igual número de soldats t'è tant sols 7 jefes, 15 capitans y 38 subalterns.

Per un exércit com lo nostre, Alemania pagaria 4,500 oficials; Fransa, 6,500; Austria, 7,600; Bélgica, 8,800, é Italia 9,600.

Espanya tant sols per l' exércit actiu de la Península, ne paga 14,105.

De aquesta xifra se 'n descontan los oficials de las escalas de reserva y dels exércits de Ultramar.

Y ara vejin vostés mateixos com se compagina tanta forsa y tanta *debiilitat*.

—Tu ¿sabs que aquell bréutl de 'n Joan ¿sabs aquell que va estafarme doscents duros, ahir va tenir la poca latxa de demanarme que n' hi deixés cinquanta?

—Y vas donals 'hi?

—No.

—Ah! 'Ls hi vas negar?

—Tampoch.

—Y donchs?

—Ja veurás, vaig adoptar un terme mitj.

—Un terme mitj?

—Si vaig clavarli una puntada de peu per treureme'l del davant.

Representavan en un cert teatro *La vida es sueño*.

Y 'l galan en lloch de fer, desfeya 'l paper de Segismundo.

Naturalment, lo públich va propinarli una gran xiulada.

Y mentres queya 'l teló, deya 'l galán.

—¿Quina gent més estúpida hi ha per aquesta terra!.. Ara mireu... xiula *nada menos* que á Calderon de la Barca!

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Mo-re na.*
2. ANAGRAMA.—*Faill-Filla Falli.*
3. QUADRAT.—
PIPA
INES
PEPE
ASES
4. GEROGLÍFICH.—*Com més s' escriu més se pensa.*

Han endavinat totas las soluciones, los ciutadans Pau Trucas, Miloca y J. M. T.; n' han endavinadas 3 Fills de la Viuda, Un Sarralench; y Patatim Patatera; 2, Un Dallonsas y 1 no més Lolita y Pep Frau.

XARADA.

Una tersa y quarta coixa
sortí á la plassa a comprar
prima y dos pera sopar
tot fentse la gata moixa;
y al arribar de la compra
tot trastejant pèls fogons
va caure de rodolons
y una *una-quatre* va rompre.
Mon tot es un poble xich
y apellido, tal com dich.

CENTRALISTA DEL VENDRELL.

ANAGRAMA.

Passant pèl carrer de Tot
lo dia de la nevada
vareig perdre una total
qu' era á ca'n Lopez comprada.

UN TRONERA.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonat.—
Segona: part del any.—Tercera: animals.—Quarta: ciutat italiana.—Quinta: envoltoris.—Sexta: un número.—Séptima: una vocal.

F. BADILA.

TRENCA-CAPS.

TALLER DE FERROL.

Formar ab aquestas lletas lo titol de un drama catalá.

FRASCUELLILO.

GEROGLÍFICH.

BACO

TOT

PEPITO NOGUERA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans Noy Maco, Romá Espinat, Ex-fideuhé, J. S. Calamo, Allediv Ocsinarf, F. Aldavó, Dos equivalents, Amorosa, Lord Kric, T. Valdés y P. R. Masalla, Un Tronera, Un Aprenent, A. Eitmoner, A. Rectoret B., B. F. Da, y P. Carrera: *Lo que 'ns envian aquesta senmana no 'la per casa.*

Ciutadans Saldoni de Vallcarca, Un Taberner, Un Sarralench, Xicot com cal, Joanet de Berga, Elecxear Coma, A. Palleja, Nas de Bisbe, Aguilleta, Japet de l' Orga, Un de Vallmora, P. Extraordinari, A. Canoá, Bigotí y Perilla, y A. Kin-Fo: *Publicarem alguna cosa de lo que 'ns envian.*

Ciutadans E. Milla: La poesia estava admesa y 's publicara de la funció no podem parlarne, perque sols ho fem en cassos extraordinaris.—Viladoura: Aprofitarem l' epigrama: lo demés no va.—C. de Barril: Esta molt bé.—J. Planas: La composició si no hi ha anat encare, hi anira.—J. Llobet: L' article no 'ns convé: los versos s' insertaran.—A. Hernandez: Procurarem parlarne en «L' Esquella» próxima.—J. R. P.: L' article va bastant bé.—Sagrasta: De problemas aritméticos no 'n publiquem.—C. Felip: lo que 'ns envia es molt incorrecte.—A. Rossell: T'è molta rabó tindrem present la seva advertencia. ¡Corran uns piratas!..—J. Baucells: Queda complascut.—M. Bernat Xinxola: Rebudas las duas cartas de un plegat: voldriam complaure'l; pero no podem; no serveix.—D. C. Ferrer: L' article es difus y no pertany al género propi dels nostres periodichs: de lo demés aprofitarem alguna cosa.—J. Staramsa: Si la poesia no fos tant incorrecta, podria aprofitarse.—Un de petit: La de vosté també hauria d' arreglarse.—B. Casas y U. (Sabadell): Nosaltres no coneixem rivalitats de població, estigan ben segur; pero lo que 'ns envia, inclús la de aquesta senmana, no fa 'l pés.

LA PIEDAD DE UNA REINA.

Episodio histórico original de D. MÁRCOS ZAPATA. Drama en verso en 2 actos.—Precio 2 pesetas.—Véndese librería López, Rambla Centro, 20.

LOPEZ, Editor.—Rambla del M. t. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

—Alsa, Antonia, enllesteixte, que jo ja tinch la CASSOLA al foch.